

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOSS WOOD
Širdis tavo parves namo

2023 sausis–balandis

PO MĖNESIENA

Joss Wood

**ŠIRDIS TAVE
PARVES NAMO**

Romanas

Joss Wood,
Homecoming Heartbreaker, 2021

© Joss Wood, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

ISBN 978-609-03-0862-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Na štai, jis sugrižo.

Persibraukęs ranka juodus plaukus ir pasikąsęs apžėlusį smakrą Makas Holovėjus pasuko mersedesą į seną miškakirčių keliuką už mylios nuo akmeninių „Mėnesienos kalnagūbrio“ – jo įtėviui Džeimsonui Holovėjui priklausančios prabangios vilos ir kurorto – vartų. Šįkart namo grįžo ne nakčiai, ne pakeliui trumpai stabtelėjo, o ketino pabūti porą mėnesių. Taip, vien nuo tokių minčių griežė dantimis, jausmai gniaužė gerklę.

Makas išjungė variklį ir išlipo iš žemo, kvailai prabangaus sportinio automobilio. Užtrenkęs dureles prisivertė pakelti akis ir pažvelgė į vešlų geltonųjų pušų mišką virš jo stogo. Makas sunkiai nurijo seiles, panika spaudė gerklę. Visai nenorėjo eiti keliuku, netroško net žvilgtelti į tą vietą, kurioje apsivertė visas jo gyvenimas. Tą naktį jis neteko tiek daug: šeimos, pastovumo, Molės... – visko, kas svarbiausia.

Susikišęs rankas į kelnių kišenes jis prisivertė eiti, jautė, kaip vėsūs vakaro miglos pirštai liečia veidą. Nenorėjo žiūrėti į nelaimės vietą, bet teks, jei ketino čia kurį laiką gyventi. Makas žingsniavo toliau, o lengvas pavasario vėjelis

kedeno plaukus, plakė marškinius prie krūtinės ir pilvo. Po keleto minučių jis stabtelėjo ir apsidairęs suvokė bestovįs kaip tik ten, kur sunkvežimis nulėkė nuo kelio. Makas sunkiai rijo seiles. Tačiau neišgyveno tos nakties įvykių nuo pradžios iki pabaigos, kaip bijojo, o tik išgirdo klyksmus ir variklio riaumojimą nuriedėjus sunkvežimiui.

Jis nesuvaldė sunkvežimio ir pykčio. Nesužiūrėjo jaunesnių brolių, Grėjaus ir Treviso. O juk buvo vyriausias ir už juos atsakingas.

Ta vienintelė naktis prieš penkiolika metų baigėsi tragiškai. Jis tarėsi esąs neįveikiamas, visi jie taip manė, tačiau ta naktis išmokė, kad neatsargumo pasekmės kartais būna itin baisios. Po to įvykio Makas retai besielgia spontaniškai ir niekada nesprenžia akimirksniu. Jam tapo gyvybiškai svarbu išlaikyti ramybę, šaltą protą ir viską laikyti savo rankose. Tokie dabar jo pagrindiniai principai, kompasas, kuriuo vadovaujasi.

Praeities ir tuometinių kvailų sprendimų pakeisti jis negalėjo, tačiau dabartį ir ateities planus – taip. Kad tai pavyktų, Makui reikėjo pamiršti praeitį, galvoti apie tai, kas vyksta čia ir dabar...

Kas buvo jo galioje...

Makas laikinai grįžo į Ašvilį ir „Mėnesienos kalnagūbrį“, nes Džeimsonas, vyras, išgelbėjęs jį iš valstybės globos prieš pat aštuntąjį gimtadienį, neseniai po galvos smegenų sutrikimo visą savaitę praleido Ašvilio ligoninės intensyvioios terapijos skyriuje.

Džeimsonui buvo atlikta operacija ir dabar jis jau namie, tačiau keli artimiausi mėnesiai nulems ilgalaikę sveikatos būklę. Kad greičiau sveiktų, įtėvis privalėjo vengti įtampos, stengtis, kad nerimas netaptų pavojingas. O didžiausias streso šaltinis buvo „Mėnesienos kalnagūbris“...

Grįždamas ten, kur pastatė automobilį, Makas žvilgtelėjo į dešinę pusę, itin prabangų Džeimsono kurortą – mažesnę ir ištaigingesnę versiją garsiojo Biltmoro, jų artimo kaimyno, kuris buvo vos už kelių mylių į šiaurę. Abu kurortai įsikūrę Ašvilyje, Šiaurės Karolinoje, o pastaruosius septyniasdešimt penkerius metus „Mėnesienos kalnagūbris“ buvo karalių ir politikų, išskirtinių Holivudo įžymybių ir tarptautinių milijardierių prieglobstis.

Džeimsonas, iš akmens ir medžio pastatytos vilos savininkas ir vadovas, jau kelis dešimtmečius buvo „Mėnesienos kalnagūbrio“ veidas. Bendravimas su žmonėmis jam suteikdavo

energijos, jis žinojo kiekvieno svečio vardą. Tačiau šešis mėnesius, o gal ir ilgiau, Džeimsonas negalės asmeniškai rūpintis svečiais.

Po ilgų ir karštų ginčų su broliais ir pačiu Džeimsonu jie galų gale rado kompromisą: kiekvienas iš Džeimsono sūnų laikinai pagyvens „Mėnesienos kalnagūbryje“. Makas – jis juk vyriausias – pasisiūlė būti pirmas, nors ir žinojo, kaip bus nelengva vėl pamatyti Molę. Bent jau tiek galėjo padaryti, kad ištaisytų savo padarytą žalą...

Makas žinojo, kad visko ištaisyti nepavyks, bet privalėjo bent jau pasistengti.

Bet, Dieve, kaip troško, kad Molė nebedirbtų „Mėnesienos kalnagūbryje“ vadybininke ir nebegyventų greta.

Jis prisėdo ant automobilio sparno ir ištiesęs ilgas kojas pakraipė galvą, kad atpalaiduotų įsitempusį sprandą.

Su Mole susipažino anksčiau nei su Grėjumi ir Trevisu – savo įbroliais. Jam tuomet buvo aštuoneri, o jai, Džeimsono buhalterio dukrai, septyneri. Ji sužavėjo tankios šviesios mergaitės garbanos, įdegusi oda ir skaisčios, kerinčios žaliai mėlynos akys.

Molė visiškai nebijojo Džeimsono, aukšto,

stambaus tamsiaodžio, visai nepanašaus į smulkų, piktą it velnią jo biologinį tėvą korėjietį, todėl ir Makui buvo lengviau priprasti prie naujojo tėčio, daugybės jo nurodymų ir taisyklių. Molės padedamas ir pats netrukus suprato, kad Džeimsonas tik loja, bet nekanda. Per kelis mėnesius jis nurimo, o paskui ir atsiskleidė.

Jis turėjo Džeimsoną, Molę ir pasijuto – pagaliau – mylimas ir saugus.

Po pusės metų į šeimą atėjo Grėjus, o dar po dviejų mėnesių Trevisas. Nors, kaip nuolat kartodavo Džeimsonas, jie atrodė skirtingai, – Džeimsonas ir Trevisas buvo juodaodžiai, Grėjus baltasis, o Mako tėvas kilęs iš Pietų Korėjos, – tačiau priėmę jo pavardę ėmė priklausyti jam, todėl visi buvo Holovėjai ir tapo viena šeima.

„[vairovė yra stiprybė, – sakydavo jiems Džeimsonas, – skirtumais reikia džiaugtis, o odo spalva nesvarbi.“

Džeimsonas, kaip Makas sužinojo vėliau, visada norėjo vaikų, bet taip ir nesutiko tinkamos moters, su kuria galėtų jų susilaukti. Išgirdęs, kaip sunku vyresniems vaikams susirasti nuolatinius namus, Džeimsonas priėmė Maką, kurio mama mirė jį gimdydama, o tėvas pametė sulaukusį septynerių.

Makas suprato, kaip jam pasisekė. Tikėjosi, kad ir pats nebuvo labai blogas, jei Džeimsonas ryžosi įsivaikinti dar du maždaug jo amžiaus berniukus.

Pirmais metais, kai trys berniukai ieškojo savo vietos ir kelio naujojoje šeimoje, buvo nepaprastai sunku. Jie nemokėjo pasitikėti, bijojo nusivilti, buvo linkę pasikliauti tik savimi. Tačiau Džeimsonas tvirta ranka laikė vairą ir vedė juos per audras nuolat primindamas, kad jie dabar šeima, ir lai berniukai verčiau su tuo susitaiko.

Jie klausydavosi ir, nors nesiejami nė lašelio kraujo, nė vienos DNR gijos, tapo broliais pačia tikriausia šio žodžio prasme. Beveik dešimtmetį Makas turėjo tėvą ir du brolius, kurie – net neabejojo – dėl jo būtų ėję į mūšį.

Turėjo ir Molę – savo šiaurinę žvaigždę.

Jiedu tapo tokie artimi, kad santykiai peraugo į romantinius, – Makas įtarė, kad tai buvo neišvengiama, – o paskutiniai keturi mėnesiai jam buvo patys laimingiausi. Jie juokdavosi, mylėjo ir kartu pažino seksualumą, buvo visiškai įsitikinę, kad kartu liks visą gyvenimą.

Tada įvykusi nelaimė išdraskė jo šeimą, atėmė geriausią draugę ir naująją meilę...

Po avarijos įsitikinęs, kad nėra vertas nei

šeimos, nei kokios nors meilės, taip pat ir Molės, jis chirurgo tikslumu nurėžė visus ryšius su Ašviliu ir viskuo, ką iki tol brangino. Taip norėjo nubausti save ir jam tikrai gerai sekėsi.

Daugelį metų jis buvo vaikščiojantis ir kalbant is emocinis skaudulys.

Makas pasitrynė veidą delnais, teko pripažinti, kad baigęs studijas galėjo susisiekti su ja ir elgtis bent jau mandagiai. Bet ne, buvo užsispyręs ir kvailas, ir dar išsigandęs, todėl metai bėgo, jis vengė kontaktų, o dabar jautėsi nutolęs nuo jos taip pat kaip ir nuo savo brolių. Jei būtų susisiekęs anksčiau, pasistengęs atkurti ryšius, laukiantis susitikimas nebūtų toks neįaukus kaip dabar.

„Mėnesienos kalnagūbris“ buvo Molės namai turbūt dar labiau nei Mako. Ji čia gyveno maža, dirbo Džeimsonui paauglystėje ir buvo pati mėgstamiausia jo mergytė, dukrelė, kurios neturėjo.

Dabar ji – „Mėnesienos kalnagūbrio“ vadybininkė, o kadangi Makas ketino perimti Džeimsono pareigas kurorte, su buvusia drauge ir mylimąja teks dirbti ranka rankon.

Su moterimi, kurią ketino pasirinkti savo žmona ir vaikų, kurių kadaise norėjo, motina.

Absoliučiai tobula.

Makas įsėdo į automobilį, paspaudė prietaisų skydelyje starto mygtuką, bet, užuot pajudėjęs, sėdėjo ir spoksojo į emblemą ant variklio dangčio, jautėsi nervingas, įsitempęs – nė kiek nepriminė šaltakraujo susitvardančio verslininko, koks paprastai būdavo. Troško tik sugrįžti į Nešvilį.

Ašvilis, „Mėnesienos kalnagūbris“, Džeimsonas ir Molė reiškė pokyčius, o Makas nieko nenorėjo keisti, jau susikūrė gyvenimą ir mėgo jį kaip tik tokį.

Tačiau jautėsi skolingas Džeimsonui. Padarytų viską dėl žmogaus, kuris jam suteikė pastovumą ir užtikrino saugumą, mylėjo ir davė šeimą, kai Makui to labiausiai reikėjo.

Tuojau turėjo susidurti jo praeitis ir dabartis...

Makui labiau nei kada nors anksčiau reikėjo išlaikyti savitvardą.

*****

Molė Haskel stovėjo prie savo kabineto lango trečiame aukšte ir žvelgė į keliuką. Buvo gavusi trumpą Mako žinutę, kur jis informavo atvažiuosiąs šį rytą, ir Molė dabar barė savo besidaužančią širdį ir perdžiūvusią burną.

Jis išvažiavo prieš penkiolika metų, juk jau

turėtų būti jį pamiršusi. Susiraukė ir mintyse sau pliaukštelėjo. Aišku, kad pamiršo, savaime suprantama – viskas baigėsi. Tikrai neleis sau nieko kito, tik jį pamiršti.

Tačiau Džeimsono pakeisti sugrįžtantis Makas gali sujaukti jos verslo sumanymus – Molė neleis šiam paveikti jos ar širdies jausmų! – ir sugriauti planus atgaivinti kurortą.

Prieš pat ligą Džeimsonas buvo pažadėjęs su ja susitikti ir išklaudyti pasiūlymus, kaip paversti „Mėnesienos kalnagūbrį“ svarbiausiu Pietų traukos tašku, tačiau jie taip ir nespėjo pasikalbėti: Džeimsonas susmuko ir be sąmonės buvo skubiai išvežtas į ligoninę. Smegenų sutrikimas – dar vienas žodis, vartojamas norint išvengti aneurizmos termino, – baisiai gąsdino Molę, ji pajėgė galvoti tik apie tai, ar jis pasveiks, ar ne. Dabar, kai pavojus praėjo, ji galėjo visą dėmesį skirti Džeimsono numylėtam verslui.

Džeimsonas buvo lyg Molės mokytojas, antrasis tėvas, žmogus, kurį ji mylėjo, kuriuo žavėjosi ir pasitikėjo, dėl Džeimsono būtų padariusi viską, taip pat ir atnaujinusi jo kurortą.

Tačiau tik kaip „Mėnesienos kalnagūbrio“ valdybininkė ji neturėjo nei tiek valdžios, nei finansų, kad galėtų pradėti ryžtingus ir visa

apimančius pokyčius. Jai teks – fui – leidimą įgyvendinti savo planus gauti iš, pasak „Forbes“, vieno genialiausių šalies verslininkų, vyriausio Džeimsono sūnaus Mako Holovėjaus.

O Makas pats buvo lyderis, nelinkęs sekti paskui kitus, vizionierius, mėgstantis eiti savo keliu, todėl galėjo gerokai apgadinti Molės planus.

Molė tyliai sumurmėjo, paskui sunkiai atsiduso. Makas ją jau suerzino, o juk dar net neatvažiavo.

Ne, tai ne visai tiesa, ji ant Mako pyko nuolat. Tiesiog šiuo metu dar smarkiau.

– Neleisiu jam stoti man skersai kelio.

– Kalbiesi su savimi, Mole?

Molė atsigręžė ir pamatė į kabinetą įėjusią savo geriausią draugę. Jiedvi susipažino būdamos dešimties ar vienuolikos, kai turtinga Rudenės šeima dvejus metus iš eilės atostogavo kurorte. Trečius metus jie nebesugrįžo ir mergaitės tik apsikeisdavo atvirukais, kol sulaukus paauglystės draugystė išblėso. Prieš dvejus metus Rudenės tėvas, žymus Holivudo režisierius, įsivėlė į skandalą, todėl pasprukusi iš Los Andželo mergina įsikūrė „Mėnesienos kalnagūbryje“ – tapo vietine nepriklausoma vedybų

planuotoja. Merginų draugystė vėl įsižiebė iš naujo ir šiuo metu Rudenė kurorte rengė visas vestuves bei kitas šventes dalydamasi su jais pelnu, taip pat jau savarankiškai organizuodavo visus Ašvilio pokylius.

Rudenė pasitaisė ant nosies juodus akinius ir priėjusi prie lango uždėjo ranką Molei ant nugaros.

- Gerai jautiesi? - tyliai paklausė.

Aišku, kad gerai. Lyg ir.

Molė įsmeigė akis į Dega paveikslo kopiją ant sienos priešais. Jame pasilenkusi balerina vilkėjo pūstą sijoną, avėjo puantus. Paauglystėje Molė buvo gera, daug žadanti šokėja, bet baletą seniai, be viso kito, prarado.

- Nelabai, - tyliai prisipažino ji. Apsisukusi prisėdo ant medinės palangės ir gūžtelėjo. - Man skaudu, kad nors dirbu čia visą gyvenimą, išskyrus studijas universitete, Džeimsonas vis tiek mano esant reikalinga įkišti savo sūnus, kurie viską prižiūrėtų.

- Gal Makui užteks ir savo paties darbų, - spėliojo Rudenė.

Molės širdyje įsižiebė viltis.

- Galbūt. Gal broliai pažadėjo Džeimsonui pa būti čia tik dėl to, kad šis nepersidirbtų....